

Universitätsbibliothek Wuppertal

**DIONYSII || LAMBINI MON-||STROLIENSIS RE-||GII
PROFESSORIS,|| IN || Q. HORATIVM FLACCVM EX FIDE
ATQVE || AVCTORITATE COMPLVRIVM LIBRORVM
MANV-||scriptorum à se emendatum, et aliquoties
recogni-||tum, ...**

Horatius Flaccus, Quintus

Frankfurt/Main, 1577

Ode 10: In Mercurium

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1066](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1066)

A peram det, *Dum res & aetas, & sororum Filatrum patuntur atra.* & Od. xiii. epod. *dumque virent genua, Et decet, obducta soluat fronte senectus.* & Ode xi. lib. 2. *Cur non sub alta vel platano, vel hac Pinnu iacentes sic temere, & rosa Canos odorati capillos, Dum licet, Assyriaque nardo Potamus vncti?* & Theognis: Ηδη περιμηνες παύσω. ἤρπον γὰρ ἐνεσθεν τῆς ὀλέσας ἰσχυρὸν κείσσομαι, ὡς εἰς λῆθος, Ἄφροδῖτος: λείψω δ' ἐρατὸν φάος ἠελίου. id est, *Pubertate fruens ludo. nam multa iacebo Sacula sub terra, mortuus, exanimis, Voce carens instar saxi. tum tela diei Afficere, & solis lumina desero.* Idem præcipiens omnibus mortalibus, vt, dum aetas integra est, iucundè viuant, suisque bonis vtantur, fruantur: hanc rationem subiungit, quia neque iterum pubescere, neque reuiuiscere Dij immortales quenquam mortalem sinunt. Verba autem illius hæc sunt: *Ἐυδὸν δ' ἀνθρώποις ἡσθησομαι, ὅφρα τις ἡβῆς Ἀγλαῶν αἴθερος ἔζων, καὶ φρεσὶν ἐδδλάτοῖν, τῶν δὲ κτεανῶν ἐν παρῆμεν. ἔ γὰρ αἰθήρων Δις πλεταὶ αἰεθὲς θεῶν, ἔ δὲ λυγρὴ θανάτῳ ὄντοισ ἀνθρώποις.* Simile est hoc Tibulli: *Interea dum fata sinunt, iungamus amores. Iam veniet tenebris mors adoperta caput. Iam subrepet iners aetas, nec amare licebit, Dicere nec cano delicias capite.* sic Plautus Bacchid. *Nō tibi venit in mentem, amabo, si, dum viuas, tibi bene facias: Iam pol id quidem esse haud perlonginquum? neque si hoc hodie amiseris, Post in morte id euenturum esse vnquam?* sic Lucret. lib. 3. *Hoc etiam faciunt, vbi discubuerunt, tenentque Pocula sepe homines, & inumbrant ora coronis: Ex animo vt dicant: breuis est hic fructus homullis: Iam fuerit, neque post vnquam reuocare licebit.* sic infra Od. xii. lib. 4. *Nigrorūmque memor, dum licet, ignium, &c.* & Saty. vi. lib. 2. *Dum licet, in rebus iucundis viue beatus.*

CANITIES MOROSA] difficilis, & morosa senectus.

CAMPVS] Martius, vt sup. *cur apricum Oderit campum.*

SUB NOCTEM] vel paullo ante noctem, vel paullo post. Vtrumque enim significat apud probatos auctores: sed illud frequentius. vt sup. Od. proxima, *sub lacrymosa Troia Funera.* & Od xviii. li. 2. *Tu secanda marmora Locas sub ipsum funus.* & Od. i. i. epod. *Lassi sub aduentum viri.* & Saty. i. libri i. *Sub Galli cantum consultor vbi ostia pulsat.* & epist. ad Quinctium lib. i. *occultam febrem sub tēpus edendi Dissimules.* & Saty. vii. lib. 2. *insserit ad se Macenas serum sub lumina prima venire.* & epist. ii. libri 2. *Sub noctem gelidam lignis calefactat aenum.* & Saty. vii. lib. 2. *an hic peccat, sub noctem qui puer vnā Furtiua mutat strigili?* & Virgi. Georg. i. *Aut vbi sub lucem densa inter nubila sese Diuersi rumpent radij.* ibid. *sub ipsum Arcturum tenui sat erit suspendere sulco.* iterum Horatius Saty. i. lib. 2. *Irriguumque mero sub noctem corpus habento.* Catull. de nuptijs Pelei & Thetidis: *Aurora ex oriente vagi sub lumina Solis.* apud M. Tull. valet paullo post, lib. 10. epist. ad Plancum. *sub litteras Lepidi statim recitata sunt tua.*

LENES VS SVRR I] quales edis solent ab amantibus, dum submissa voce vnā colloquuntur, ne ab aliis exaudiantur. nonnulli ad susurros rei veneræ referunt. sic Theocr. *είδ. λς. ὡς οἱ μὲν*

Χλοερῶσιν ἰανόμενοι μελέεσσιν Ἀλλήλοισ ἱδύριον. id est, sic illi viridibus membris se oblectantes inter se susurrabant.

COMPOSITA REPETANTVR HO-RA.] tempore constituto iterum atque iterum vsurpentur. T. Liuius dixit, ad compositam horam lib. 22. annalium: *Ad compositam cum ijs horam excitatis puerorum custodibus profectus, &c.*

NVNC ET LATENTIS PRODI-TOR] solet nonnumquam puella sese in angulum aliquem abdere, non quod amantem aspernetur, sed vt partim eius amorem exerceat, atque exacuat: partim maiorem & sibi, & illi voluptatem pariat reperta. nam non ita diu quæsitā, statim se ipsa rifu prodit. iccirco hunc risum proditorem appellat, id est, indicem puellæ delitescens. repetatur igitur, id est, iterum atque iterum vsurpetur talis risus, repetatur etiam pignus è puellā lacertis dereptum, nempe armilla, vel è digito, nempe annulus, è digito (inquam) non admodum pertinaci: quia sibi facile patitur puella ab amante pignus eripi, neque sese præbet in eum nimis pugnacem, neque peruicacem. Profert hunc locum Seruius ad illud Virgil. Palam. *& se cupit ante videri.*

DEREPTVM] sic legendum, non vt antea, direptum. Est autem deripere de quouis loco rapere, sed maximè de superiore. Plau. in Menchmis. *sed quis hic est, qui capillo me hinc de curru deripit?* & apud hunc Poët. Od. xxviii. lib. 3. *Parcis deripere horreo Cessantem Bibuli consulis amphoram.* & apud Virgil. lib. 1. *Æneid. Tergora deripiunt costis.* & lib. 3. *tum litore funem Deripere, ex cussosque iubet laxare rudenteis.* & apud eundem lib. ii. *Dereptumque ab equo dextra complectitur hostem.* & M. Tull. in orat. pro Sylla in princip. *Sed vtille, iudices, quantum de mea auctoritate deripisset, tantum se de huius praesidijs deminutum sperauit, &c.* vbi in codicibus vulgatis corruptè legitur diripisset, cum diripere sit dilacerare, ac discerpere: deripere autem, de aliquo loco per vim mouere, & rapere, vt diximus. Idem lib. accus. 4. *Enne tu de manu Cereris victoriam deripere, & deam dea detrahere conatus es?* vbi vulgati codices habent diripere.

MALE PERTINAC I] parum pertinaciter retinenti: malè aliàs pro valdè, vt annotatum est ad illum locum, *& male latus In pede calcens hæret,* Saty. iii. lib. 1. quo loco tamen aduerbium malè, coherere debet cum verbo hæret, vt dicemus suo loco.

IN MERCVRIVM.

Ode 10.

MERCURI facunde, nepos Atlātis,
Qui feros cultus hominum recentū
Voce formasti catus, & decora
More palestra:

Te

A *Te canam magni Iouis, & deorum
Nuntium, curuaq; lyra parentem,
Callidum, quicquid placuit, iocoso
Condere furto.*

*Te, boues olim nisi reddidisses
Per dolum amotas, puerum minaci
Voce dum terret, viduus pharetra
Risit Apollo.*

*Quin & Atridas duce te superbos
Ilio diues Priamus relicto,
Thessalósque igneis, & iniqua Troia
Castra fefellit.*

*Tu pias letis animas reponis
Sedibus: virgáque leuem coërces
Aurea turbam, superis deorum
Gratus, & imis.*

B **MERCURI FACUNDE]** meritò facunde. Est enim orationis Deus. Et Hermes dicitur à Græcis, ἀπό τῆ ἑρμηνείας, id est, ab elocutione, quo animifensum eloquimur, interpretamur, exprimimus. Profert autem hunc locum Seruius ad illum Virgil. *Aeneid. 4. Omnia Mercurio similis, vocemque, &c.*

NEPOS ATLANTIS] Maia Atlantis filia, Mercurij mater ex Ioue. vulgatissimum illud prætere de Atlante cælum, totamque hanc mundi fabricam humeris sustinente. qua de re Homer. *ὄδυσσ. α. Ἀτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος, ὅς τε θαλάσσης Πάσης βένθεα ὀιδεν, ἔχει δὲ τε κίονας αὐτὸς Μακρὰς, αἰ γαῖαν τε καὶ ἔρανὸν ἑν-ρῶν ἔχουσι.* Plato in Phædone extremo eos reprehendit, qui alium Atlantem mente diuina robustiorem ac valentio-rem, magisque immortalem se repturos existimant. hæc Plato: *ἀλλ' ἠρώται τὸ ἄν ποτε Ἀτλαντὶ ἰσχυρότερον, καὶ ἀθανατώτερον, καὶ μάλλον ἀπαντα συνέχοντα ἐξουρεῖν.* M. Tullius poetarum fabulas, & famam secutus in oratione pro Sextio, Pisonem falsè insectans, dicit in eius oculo tantam inesse grauitatem, tantam frontis contractionem, vt illo supercilio resp. seu annus ille, quo consulum gerebat, tanquam Atlante cælum, niti videatur. Dionys. Halicarnass. *Ρωμαϊκ. ἀρχαιολ. α. Atlantem primum Arcadiae Regem fuisse scribit. ἦκει δὲ (inquit) πρὸ τῶ λεγόμενον καυκάσιον ὄρος.* Iterum M. Tullius Tuscul. v. ait Atlantem cælum sustinere idè traditum esse, quòd rerum cælestium diuina cognitio nomen eius ad errorem fabulæ traduxisset. Ad hunc locum pertinent hi Virg. versus li. 8. *En. de Euandro, quos mihi indicauit vir doctiss. Germ. Valès. Vobis Mercurius pater est, quem candida Naias Cyllene gelido Conceptum vertice fudit: Et Maiam (auditis si quicquam credimus) Atlas, idem Atlas generat, cali qui sidera torquet.*

C **QUI FEROS CVLTVS.]** M. Tullius lib. 1. de inuentione, & 1. de oratore ad Quint. fratrem, scribit, nullam aliam vim, quàm sermonē,

& eloquentiam, aut dispersos homines vnum in locum congregare, atque à fera, agrestique vita ad hunc humanum cultum, ciuilemque viuendi morem deducere: aut iam constitutis ciuitatibus, leges, iudicia, iura describere potuisse. Idem tamen in Sextiana, hominum à feritate ad iustitiã atque mansuetudinem, translationem, prudentiã, consilioque paucorum assignat. Verum cum prudentia sine oratione in se ipsa vertatur, vt idem scribit alibi, neque ad alios vim suam explicare possit: intelligendum est, primorum illorum hominum consilium, cum sermone & facundia coniunctum perfecisse, vt feritas illa è vita hominum tolleretur. Cum igitur oratione & eloquentia plurimum exulta sit hominum vita, usq; rebus maximè homines à feris differant, non immeritò Mercurio, qui propterea quòd in eo præcipua vis eloquentiæ fuerit, Deorum interpres esse fingitur, hunc mansuetiorem, & ciuiliorem vitæ cultum vult Horatius acceptum referri. in epistola autem ad Pison. de arte poet. à poetis & musicis hæc tanta beneficia ad homines vult esse profecta. Non absurdum fortasse fuerit huc ascribere quòd mihi indicauit Germ. Valens, seniores Mercurios ita fingi à veteribus esse solitos, sine manibus & pedibus membris virilibus arrectis, cum significarent, senes à ceteris muneribus, quæ corpore obeuntur, immuneis, eloquentia & prudentia, & consilio reip. prodesse, & ciuitatis commoda amplificare debere. Refert Plutarch. lib. *είδ. εἰ περὶ βούτῳ πολιτεύεσθαι.* Verba Plutarchi sunt hæc in extr. si quis fortè desideret: *Διὸ καὶ τῶν ἑρμῶν τὸς περὶ βούτῳ, ἀχειρας μὲν καὶ ἀποδαῖς, ἐντεταμένους δὲ τοῖς μορίοις δημιουργοῦσιν, ἀνιττόμενοι τῶν χειρῶν τῶν ἐλάττω δειδῶται διὰ τὸ στόματος ἐνεργῶντων, ἐάν τὸν λόγον ἐνεργῶν ὡς περὶ σῆκει καὶ γονιμὸν ἔχουσι.*

FEROS CVLTVS] viuendi morem ferum, immanem, nullaque humanitate politum.

VOCE FORMASTI] oratione & eloquentia, vnde λόγιος dictus: seu (si quis malit) musica conformauisti, atque expoliuisti. sic vitur hoc verbo lib. 3. *Ode XXI. & tenere nimis Mentem asperioribus Formande studijs.* & in epistola ad Pison. *Format enim natura prius nos intus ad omnem Fortunarum habitum, inuat, aut impellit ad irã, &c.* & ibid. *Vnde parentur opes, quid aliat, formetq; poetam.* & epist. ad August. *Mox etiam peccus præceptis format amicis.* Saty. III. lib. 1. *sic me Formabat puerum dictis.* pro eodem vsurpatur verbum fingere. vt Od. vi. lib. 3. *& fingitur artibus Iam nunc, & incestos amores De tenero meditatur vngui.*

CATVS] id est, tollens, callidus, consideratus, acutus. quo nomine *Alius sextus* appellatus est, vt declarat versus Ennij, qui extat apud M. Tull. lib. 1. Tuscul. *Egregiè cordatus homo Catius Alius Sextus.* Idem de legib. 1. *Quis igitur prudentem, & (vt ita dicam) catum non ex ipsius habitu, sed ex aliqua vi externa indicet?* Vitur & nofter Horat. Od. xii. lib. 3. *Catus idem per apertum fugienteis Agitato grege cervos iaculari.* & li. 2. epist. ad Iul. Florum. *Post hac ille catus, quantumuis rusticus, ibit, &c.* Plaut. Mostell. *Hercle mihi cauendum est: nimis orator clues catus.* idem in Menæchmis, sic

A decet dari facere verba custodi catè. Terent. Andria: Nescio quis senex modo venit: illum: confidens, catus. Ennius: *Iam cata signa fera sonitum dare voce parabant.* quem versum producit Varro lib. 6. de lingua Latina, & interpretatur *cata*, acuta, atq; verbum esse Sabinum: eò Catum Ælium Sextum esse nominatum: non (vt aiunt) sapientem, sed acutum: & *cata* dicta, accipienda pro acutis.

ET DECORE MORE PALÆSTRÆ.] feram, & agrestem hominum vitam expoliuisti, non voce solùm, & oratione: verùm etiam palæstra, eaque decora, venusta, & artificiosa. itaque ἀγώνος etiam dicitur.

DEORVM NVNTIVM] expressit Homericum epithetum, διάκτορον, seu διάκτορα, & κήρυκα. nuntius autem hoc loco significat eum, qui nuntiat. sic Od. 7. lib. 3. *Atqui sollicita nuntius hospita Suspirare Chloën, &c.* & Od. 3. li. 4. *Kartagini iam non ego nuntios Mittam superbos.* quanquam potest dici illo loco pro rebus, quæ nuntiantur, poni. Cicero in orat. pro Murena, *repente eò accedat ipse nuntius sua calamitatis.* Idem in Vatinius. *ad eò ne tibi misera & prostrata resp. visa est, vt nō nuntios pacis ac belli, non curatores, non interpretes, nō bellici consilij auctores, non ministros muneris pronuncialis senatus more maiorum deligere possit?* Lucret. lib. 4. *Refrigescit. n. cunctā do plaga per auras, Nec calida ad sensus decurrit nūtia rerum.* sic enim legendum, non decurrunt. nuntia autem nomen est tanquā adiectiuum, vt Grammatici appellant, quemadmodum in duobus subsequentiis exemplis ex eod. auctore, eod. lib. *Conueniunt simulacra foris è corpore quoque Nuntia præclari vultus, pulcrique coloris: Qui ciet irritans loca turgida semine multo. Nuntia præclari vultus, id est, quæ nuntiant & perferunt vultum præclarum.* Idem. li. 6. *Nec de corpore que sancto simulacra feruntur, In menteis hominum diuine nuntia forma, Suscipere hac animi tranquilla pace valebis.* falluntur igitur qui ex his locis, & ex Tibulli versibus, quos mox proferam, ostendere conantur, nuntium in neutro genere vsitatum esse pro re, quæ nuntiat. sic Tibull. eleg. 1. lib. 2. *Euentura precor: viden vt felicibus extis Significet placidos nuntia fibra Deos?* Idem eleg. 1111. lib. 3. *Diui vera monent ventura nuntia sortis: Vera monent Tusci exta probata viris.* quorum verborum ordo est, exta nuntia sortis futuræ vera monent. sic Virgil. lib. 4. Æn. de fama. *Tam ficti, prauisque tenax, quàm nuntia veri.* Idem 6. *Infelix Dido: verus mihi nuntius ergo Venerat extinet am.* quàmquam in hoc postremo exemplo nuntius accipi potest pro re nuntiata. Propert. eleg. 1111. lib. 3. *Omnis enim debet sine vano nuntius esse, Maioremque metu debet habere fidem.* Vsurpatur præterea pro re nuntiata in eodem genere, non in neutro: cuius rei extant exempla similiter apud probatos linguæ Latinæ auctores. Virgil. Æneid. 1 x. *Turbantique viros perfertur nuntius, hostem Feruere cade noua.* Cæsar lib. 1. de bello ciuili: *Multi ex Italia ad Cn. Pompeiū proficiscebantur, alij vt principes talem nuntium attulisse, alij ne euentum belli expectasse, aut ex omnibus nouissimi venisse viderentur.* M. Tull. pro Corn. Balbo. *nolite per Deos immor-*

B

D taleis, iudices, hunc illi acerbum nuntium velle deferri. Idem ad Att. lib. 3. *Me & tua littera, & quidam boni nuntij, non optimis tamen auctoribus, & expectatio vestrarum litterarum, & quòd tibi ita placuerat, adhuc Thessalonica tenebant.* ibid. de Q. Fratres: *nuntij nobis tristes, nec varij venerant.* & Catull. ad Verann. *Venisti? o mihi nuntij beati.* Idem de Arrio. *Cum subito affertur nuntius horribilis.*

CALLIDVM QVICQVID PLACVIT, IOCOSO CONDERE] callidum condere, genus est loquendi à Græcis sumtum: de quo dicemus ad Oden oët. lib. 4. de huiusmodi autem Mercurij ingenio hæc tradunt Græci. Iupiter Maia vnus Atlantidum amore captus Iunone insciente cum illa concubuit. ea hoc concubitu grauida facta, Mercurium in Cyllene Arcadiæ monte peperit, incredibili furandi studio deditum, non aliam (vt aiunt illi) ob causam, quàm quòd Iupiter concubuit illum vxori suæ furatus sit: quasi verò omnes Iouis amores, & concubitus non sint furtiui, & clandestini. Verùm, vt redeat ad Græcorū fabulas, eo ingenio natus Mercurius, & (quod hîc ei laudi ascribit Horatius) boues Apollinis furto auertit, eidemq; malum minanti etiam arcum subduxit, & cum Maia mater cum sororibus suis lauaret, omnium vesteis clam sustulit, ita vt illæ nudæ relicte, quò se verterent, non haberent. sed Homeri & Pindari interpretes tradunt, Mercurium pro bobus Apollini subreptis lyram ei reposuisse. Itaque χελυ chelyn, dictam esse λύραν, quasi λύτραν, quòd ea se redemerit. Iccircò Horatius Ode XXI. huius libri Apollinis humerum fraternalyra insignem dicit. Mercurius enim & Apollo fratres sunt ὁμοπάτεροι.

E VIDVVS PHARETRA RISIT APOLL. O.] id est, dum te voce territat, tibi que malum minatur Apollo, nisi boues redderes: sentit continuo te sibi pharetram quoque furtim ademisse. Quibus rebus cognitis, ridendum sibi, non te grauiore aliqua pœna dignum esse existimauit. Hanc fabulam sic depingit Philostratus ἐπιόνων lib. 1. *Ἐτ' αὐτῶν ἀντιλεγόντων ἀλλήλοις, ὁ Ἐρμῆς ἴσαται κατόπιον τοῦ Ἀπόλλωνος: καὶ κέφαλος ἐπιπηδήσας τοῖς μεταφρένοις, ἀφοφίλητ' ἐπὶ τῷ ὄξει, καὶ σελῶν μὲν διέλαθεν: ἔμην ἠγροῖσθαι σκυληκῶς. εὐταῦθα ἡ σοφία τοῦ Ἰσχυραίου. Διαχέει γὰρ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ ποίει χαίροντα. μεμέτρηται δὲ ὁ γέλωτος, οἷος ἐφίξάνειν τῷ προσώπῳ θυμὸν ὀκνηλώσης ἡδονῆς.* id est, Cum adhuc inter se verbis concertarent Maia & Apollo, qui apud eum quæstus erat, Mercurium boues eas, quib' maximè delectabatur, sibi per dolum amouisse, atque abegisse, & in speluncam quandam deiecisit: Mercurius stans à tergo Apollinis, cum admodum leuiter in eius humeros insilisset, sine villo strepitu arcum & pharetram solutam ei ita ademit, vt ille non animaduerteret, neque sentiret. Neque tamen postea dubitauit Apollo quin ille arcum sibi & pharetram sustulisset. Atque hîc elucet pictoris artificium. Risu enim diffundit Apollinem, eumque efficit gaudentem. moderatus autem risus est, & eiusmodi duntaxat, vt eius vestigia in vultu insideant, iracundiam voluptate superante.

F VIDVVS PHARETRA] spoliatus pharetra,

A tra. hoc nomine vitur M. Tull. in iis, quæ de Æschylo vertit in Tuscul. sic me ipse viduus pestis excipio anxias. Virg. in Ciri Cogor adire lacus viduus à lumine Phœbi. Immeritò autem reprehendit hîc Horatium Seruius, quasi minus propriè locutum, ad illum Virg. versum 8. *En. multis viduasset civibus urbem.* his verbis: *Proprie viduasset.* quia vrbe est generis fæminici. Horatius autem abusiue, & satis incongruè in masculino posuit, cum dixit, *viduus pharetra.* Sed responderim Seruio, non esse verum, viduare locum habere tantum in fæminis. Nam viduare, est priuare, spoliare, aut separare, & disingere. Itaque idem Horatius iterum dixit Ode 9. lib. 2. *Et foliis viduantur Orni.*

QVIN ET ATRIDAS] hæc sunt petita ex *iliad. ω.* ubi Homerus Mercurium inducit adolescentis nunc primùm pubescentis induta persona, Priamo sese ducem præbentem, ad Achillis nauis per media Græcorum castra eunti, & Hectoris corpus sepeliendi causa ab Achille redimere cogitanti.

THESSALÒS QVE IGNEIS] vigilias Thessalicas, quæ agebatur in castris, & nauibus Achillis.

B **INIQUA]** inimica, infesta. Quòd autem quidam libri manu scr. habent *inimica*, id natum est ex glossa.

FEPELLIT] ἔλαθε, id est, latuit: quod perinde est, ac si diceret, ita per media Græcorum castra ad Achillis nauis peruénit, vt à nemine cognitus, ac ne visus quidem fuerit. atque eo ipso verbo vitur Homerus: apud quem sic Achilles, *καὶ δὲ σε γινώσκω Πρίαμε φρεσίν, ἔδὲ με λήθεις, ὅτι θεῶν τις ἦγε θεός ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. ἔ γάρ κεν τλαίη βροτὸς ἐλθέμεν, ἔδὲ μάλ' ἦ βῶν, Ἐστρατόν. ἔδὲ γὰρ αὐφ' ἑλάνκας λάθοι, ἔδὲ κ' ὄχληας Πρία μεπλήθειε θυράων ἠμπεράων,* id est, Et te animo cognosco, Priame, neque me fallis, te à deorum aliquo ad celereis Græcorum nauis deductum esse. Non enim ausit quisquam mortalis venire, ne valde iuuenis quidem, in exercitum Græcorum. neque enim custodes latere possit, neque repagula & seras forium nostrarum facile conuellere, aut trans mouere queat. Sed verbum fallere, apud Horatium pro Græco *λανθάνειν*, quod est latere, viurpati, id exemplis ostendere libet.

C **Od. xi. lib. 3. & scelestas Falle sorores.** & **Od. xiiii. eiusd. Spartacum si qua potuit vagantem Fallere testis.** & **Od. xvi. & segetis certa fides mea Fulgentem imperio fertilis Africa Fallit sorte beatior.** quem locum suo loco explicabo. & **Od. iiii. lib. 4. quos opimus Fallere & effugere est triumphus.** epist. ad Loll. lib. 1. *An secretum iter, & fallentis semita vita.* & epist. ad Quinctium. *Sit spes fallendi, miscbis sacra profanis.* ibid. *Da mihi fallere, da iustum, sanctumq; videri.* & epist. ad Scæuam. *Nec vixit malè, qui natus moriensque sefellit.* Idem epist. ad Iulium Florum, lib. 2. *Dum mea delectent, mala me, vel denique fallant.* epist. ad Pison. de arte poëtica: *Numquam te fallant animi sub vulpe latentes.* & **Od. xv. epod. Nec te Pythagora fallant arcana renati.** & **Od. iiii. eiusd. lib. Num viperinus his error Incoctus herbis me sefellit?** Usurpant pro eodem & alij scriptores, vt Lucret. lib. 4. *Nec Veneres nostras hoc fallit.* Idem lib. 5. *Et si fallit enim*

Diuum genus, humanumq; Perpetuò tamen id fore clam dissidere debet. Et Virg. lib. 4. *Æneid. Nec me adeò fallit veritam te mœnia nostra Suspectas habuisse domos Karthaginis alta.* Terent. heautont. *num me sefellit hosce id struere?* Cicer. pro Flacco: *multa nos sefellerunt.* Idem lib. 9. epist. ad Attic. etiã illum ipsum, quem sequimur, multa sefellerunt. Tit. Liuius lib. 31. *non sefellit Achaos, quò spectasset tam benigna pollicitatio.* piget ex alijs exempla colligere.

TV PIAS LÆTIS ANIMAS] Iccirco *πυπαιός*, & *ψυχοπομπός* dicitur à Græcis.

VIRGAQVE LEVEM] Videtur exprimere voluisse Græcam vocem *χευόρρατις*. sic enim dicitur est à Græcis Mercurius, ab aurea virga, quam tenet, vt diximus ad Odam xxi. huius libri. de hac virga sic Homer. *iliad. ω. Εἶλετο δὲ ῥάβδον, τῆ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει. Ὡς δὲ δὲ, τὸς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει* quem Virgil. imitatus est lib. 4. *Æneid. Tum virgam capit, hac animas ille euocat Orco, &c.* *ιδύσο. ω.* autem hac eadem virga animas deducit ad inferos. *τῆ ρ' ἄγε κηέσας, αἱ δὲ πρὶ ῥέσας ἔποντο.* & ibid. *Ἀγχιμολον δὲ σφ' ἦλθε διάκτορος Ἀργεῖφοντις Ψυχὰς μνηστῆρων κατὰ γῆν Ὀδυσσῆϊ δαμέντων.* vnde *ψυχοπομπός* à Græcis appellatus est, vt paullo antè dixi. huc pertinet illud Od. 24. eiusd. lib. *Non vana redeat sanguis imagini, Quam virga semel horrida Nigra compulerit Mercurius gregi.* hanc Virgam *κηρηκίον* appellant Græci: Latini caduceum, seu caruceum potius, vt docti quidam malunt.

SVPERIS DEORVM GRATVS ET IMIS] id est, Diis & superis & inferis gratus. notum prouerbium *κοινὸς Ἑρμῆς. i.* communis Mercurius: quamquam huius prouerbij vsus etiam ad aliud pertinet. sciendum autem, hoc genus loquendi olère hellenismum, vocantq; grammaticî patrium casum diuisionis. Deorum alij superi, alij inferi. Isocrat. *τὰ καλὰ τῶν ζῶων* sic Plin. *nigra omni.*

AD LEVCONOEN.

Ode II.

Indulgendum voluptati, omiſſa futurorum cura.

T *U* ne quaſieris ſcire, (nefas) quem mihi, quem tibi

Finem Dij dederint, Leuconoë: nec Babylonios

Tentaris numeros, vt melius, quicquid erit, pati:

Seu plureis hiemes, seu tribuit Iupiter ultimam:

Quæ nunc oppoſitis debilitat pumicibus mare

Tyrrhe-